

nedladt sig til at bruge en anden Fremgangsmaade og ikke havde sat Haardt imod Haardt og haevdet sin berettigede Stilling overfor Ministeren, havde det handlet uret imod Thinget, der havde nedsat det, og begyndt under uheldige Auspicer en Opgave, der var ilde set af Modstanderne, og som kan faae Betydning langt ud over det Spørgsmaal, som her foreligger. Jeg tvivler derfor ikke om, at Thinget anerkjender dets Fremgangsmaade, men jeg skal ikke negte, at jeg kun er gaaet med til det foreliggende Forslag til en Dagsorden, fordi ærede Kolleger have ønsket det; thi jeg havde troet, at et korrekt Udtryk for vor hele Stilling havde været, at Thinget havde udtalt en bestemt Misbilligelse af Ministerens Optraeden, som den foreligger i hans Skrivelse af 5te Februar, og samtidig en Anerkjendelse af Hertallets Fremgangsmaade. Jeg anerkjender imidlertid, at begge Dele ligge ogsaa i den Form for Dagsordenen, der er indgivet, og har derfor ikke villet disjuntiere fra mine ærede Kolleger i Hertallet, men jeg tror, at igjennem min Redaktion vilde den rette Stilling være kommen ligesaa klar frem. Nei, vi have Intet at undskylde, men vi maatte have Meget at undskylde overfor Thinget, naar vi vare vegne tilbage for en Udtalelse fra Ministerens Side, der gik ud paa ikke at give Oplysning om Spørgsmaal af den Natur, som ligge for.

Justitsministeren: Mod den nu fremkomne tredie Dagsorden har jeg ganske vist mindre at indvende end mod den anden Dagsorden. Jeg erkjender, at Sagen stiller sig noget anderledes, da det nu hedder, at Justitsministeren vil have Banstellighed ved at gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for Ministeriets Billigelse af de paaflagede Handlinger. Nu refererer det sig altsaa ikke til Ministerens Gyne til at gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for hans Optraeden. Ikke bestomindre er Udtalelsen, sely saaledes forandret, dog ikke korrekt. Hvad jeg har udtalt, og hvad jeg troede at have udtalt saa klart, at det ikke kunde misforstaaes, var det, at en Del af de Betragtninger, som ønskedes meddelte, vilde jeg ikke være i Stand til at meddele, fordi der spurgtes om Betragtninger, som ikke havde været tilstede hos mig, men hos Andre. Men forsaavidt „Ministeriet“ omfatter en Periode, i hvilken jeg har været Medlem af Ministeriet, og forsaavidt som jeg har taget Del i de Handlinger, hvorom der er Spørgsmaal, vil jeg selvfølgelig kunne meddele disse Betragtninger. Skal det altsaa fortaas saaledes, at det, som man ønsker at faae Oplysning om, kun er de Betragtninger, der have lebet Ministeriet paa en Tid, da jeg har været Medlem af det, ja, saa kan jeg for mit Bedkommende forsaavidt ikke have Noget at erindre mod det foreliggende Forslag til en Dagsorden, men det er da ogsaa nødvendigt, at dette bliver klart. Den

ærede Ordfører har fremdeles søgt at give den anden Del af Forslaget, hvori det hedder, at „det kun er saare Lidet, han til den foreliggende Sags næiere Belysning kan meddele“, den Forstaaelse, at herved kun sigtes til, hvad der er omtalt fra Udvalgets Side i den afgivne foreløbige Betænkning, og det forekom mig, at den ærede Ordfører søiede til: navnlig de to Grundlovsbrud, om hvilke der er Tale. Derom vilde jeg, som jeg før har tilladt mig at sige, ikke kunne meddele det ærede Udvalg mange flere skriftlige Data, end det allerede har modtaget. Deraf følger imidlertid ikke, for at jeg i al Overflodighed skal gjentage det, at jeg ikke maaste skulde være i Stand til ogsaa at belyse denne Side af Sagen, men det er i Dvrigt en Selvfølge, at jeg paa ingen mulig Maade agter at paatrænge mig det ærede Udvalg med mine Oplysninger. Den ærede Ordfører udtalte i Dvrigt gjentagne Gange, at han var bleven overrasket og da navnlig ogsaa over, at jeg ikke nærmere havde undersøgt Rigtigheden af den Gjengivelse af en Skrivelse, der findes i Udvalgets foreløbige Betænkning. Jeg tror, at det har været fuldstændig korrekt, naar jeg har ment, at det, der var Gjensandt for Forhandling, var det formelle Spørgsmaal, om der var Anledning til at opfordre Justitsministeren til at komme med Oplysninger, og at der derimod ikke under denne Forhandling var Tale om, hvorvidt Realiteten af det, der var gjengivet, var rigtig i den ene eller den anden Henseende. Men i Dvrigt skal jeg lade denne Side af Sagen ligge og kun endnu tillade mig ligeoverfor den ærede Ordfører at udtale, at det ikke er rigtigt, naar den ærede Ordfører har sagt, at jeg i min Skrivelse af 5te Februar rundt ud har givet et Afslag paa at meddele Oplysninger, og at det var umuligt i Skrivelsen at finde en Antydning af, at jeg vilde give Oplysninger. Det forekommer mig, at naar der itaar i den omtalte Skrivelse, at „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“, finder jeg ingen Anledning til at sætte det ærede Udvalg i Kundskab om de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet ved de af samme trufne Afgjørelser, uden forsaavidt Saadant fremgaar af de fremsendte Aktstykker, saa er derved ikke blot antydet, men der er udtrykkelig paapeget, at det var under den nu forhaandenværende Situation, at jeg ikke fandt Anledning til at give de Oplysninger, hvorom der var Spørgsmaal, hvorimod der aldeles ikke rundt ud er givet Afslag paa overhovedet at meddele Oplysninger. Det er derfor heller ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører har sagt, at jeg skulde have udtalt noget Andet i Thinget end det, jeg har skrevet. Jeg skal imidlertid ikke komme yderligere tilbage herpaa; jeg har sagt, hvad jeg anser for tilstrækkelig i denne Henseende. Derimod er der et Par Ord, hvortil jeg foranlediges ved, hvad der nys blev udtalt af det ærede Med-